

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov JUDr. Aleny Priellovej a JUDr. Štefana Šatku, v právnej veci žalobcu: **JUDr. M. T., správkyňa konkurznej podstaty D., a.s.**, ul. P., 974 01 Banská Bystrica, IČO: X., zastúpenej JUDr. D. Ď., advokátkou so sídlom N., 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému:

Ing. P. R., M., 821 02 Bratislava, o zaplatenie 33 303,46 Eur (1 003 300 Sk) s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu Bratislava z 12. decembra 2006 č. k. 38 Cb 48/01-143, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. decembra 2006 č. k. 38Cb 48/01-143 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 003 300 Sk so 17,6% úrokom z omeškania p. a. od 20. 05. 1998 do zaplatenia a 146 261,50 Sk náhrady trov konania na účet právneho zástupcu.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie 1 003 300 Sk z titulu vrátenia pôžičky, ktorú žalovanému poskytol na základe Zmluvy o finančnej pôžičke zo 14. 05. 1998. Žalovaný svoj záväzok splatiť pôžičku s príslušenstvom do 19. 05. 1998 nesplnil, a to ani na výzvu žalobcu z 29. 03. 2001. Žalovaný prevzatie sumy 1 mil. Sk nepoprel, namietal len, že táto suma mu nebola vyplatená ako pôžička, ale ako záloha na províziu za sprostredkovanie navýšenia kontokorentného úveru v I. o 25 mil. Sk. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že Zmluva o finančnej pôžičke zo 14. 05. 1998 bola uzavretá v súlade s ustanoveniami § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je platná. Dokazovaním, ktoré súd vykonal na preukázanie tvrdení žalovaného, že pôžička mala byť pretransformovaná na províziu, nebola preukázaná zhodná vôľa účastníkov uzatvoriť zastretý právny úkon. Nepotvrdili to ani žalovaným navrhnutí svedkovia V. P., ani Ing. K.. Keďže v konaní nebolo sporné, že žalovaný pôžičku prevzal a nevrátil a žalovaný v konaní neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, súd dospel k záveru, že žalovaný je v omeškaní s vrátením poskytnutej pôžičky vo výške 1 mil. Sk, vrátane dohodnutého úroku 3 300 Sk, preto ho zaviazal na jej vrátenie spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6% z dlžnej sumy od 20. 05. 1998 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v celkovej výške 146 261,50 Sk.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd nedostatočne zistil skutkový stav, keď nevypočul kľúčového svedka Ing. V., ktorý mal potvrdiť jeho výpoveď a nevypočul ani ďalšieho svedka Ing. M. Ing. V., s ktorým je v pravidelnom telefonickom kontakte, mu prisľúbil účasť v odvolacom konaní, pričom ide o kľúčového svedka, ktorý sa zúčastňoval na obchodných stretnutiach. Ďalej namietal, že súd nezabezpečil na pojednávanie prítomnosť ani ďalšieho navrhovaného svedka Ing. M., hoci je známe, že sa zdržuje v mieste svojho bydliska. Trvá na svojej obrane, že nešlo o Zmluvu o finančnej pôžičke, ale o províziu za osobné vybavenie navýšenia kontokorentného úveru o 15 mil. Sk. S firmou D., s.r.o., sa dohodol, že sa pokúsi prostredníctvom svojich známych o zvýšenie kontokorentného úveru v I. o 15 mil. Sk, za čo dostane províziu 10%, teda 1,5 mil. Sk. Táto provízia však bola kvôli účtovníctvu vedená ako pôžička a následne mala byť započítaná na dohodnutú províziu. Na rokovaní boli prítomní Ing. V., Ing. K. a Ing. M.. Podarilo sa mu vybaviť navýšenie

kontokorentného úveru, za čo dostal 1 mil. Sk. Suma 500 000 Sk mu vyplatená nebola, ale túto si už nenárokoval vzhľadom na situáciu okolo spoločnosti D., s.r.o. Poukázal tiež na skutočnosť, že od vyplatenia pôžičky až do podania žaloby nikto od neho jej vrátenie nežiadal, čo potvrdzuje, že nešlo o pôžičku, ale o odmenu.

Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 09. 03. 2007 žalovaný doplnil podané odvolanie o list, ktorý mu zaslal Ing. F. M., a v ktorom potvrdil, že vyplatenie odmeny za sprostredkovanie navýšenia kontokorentu v I., a.s., bolo plne v právomoci Ing. T. K. a jeho potvrdenie v tejto veci dosvedčuje, že žalovaný nemal a nemá voči firme D., a.s. (predtým s.r.o.) záväzok 1 mil. Sk, o ktorý sa v tomto spore jedná.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne s tým, že súd pred vynesením rozsudku vykonal dostatočné dokazovanie a dôkazy aj správne vyhodnotil. Písomné vyjadrenie Ing. M. považuje za právne irelevantné, pretože nie je zrejmé, z akých podkladov vychádzal, keď nepôsobí v spoločnosti D. od augusta 2002. Záväzok žalovaného zo zmluvy o pôžičke od roku 1998 vyplýva z účtovníctva spoločnosti D., a.s. Nevypočutie svedka Ing. V. nemá vplyv na výsledok sporu, pretože nemôže hodnoverne potvrdiť tvrdenia žalovaného. Svedok Ing. K. vo svojej výpovedi žiaden nárok na vyplatenie odmeny žalovanému nepotvrdil. Žalovaný ničím nepreukázal, že došlo k dohode o sprostredkovateľskej odmene ani, že jeho činnosťou došlo k sprostredkovaniu ním uvádzaného obchodu. Navrhol preto napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý vo veci konal ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V konaní nebolo sporné, že žalovaný prevzal od spoločnosti D., s.r.o., (ktorá bola neskôr pretransformovaná na akciovú spoločnosť) 1 mil. Sk na základe Zmluvy o finančnej pôžičke zo 14. 05. 1998, ktorá – ako to už konštatoval súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia, bola uzavretá v súlade s ustanoveniami § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa bránil len tým, že nemal povinnosť túto pôžičku v dohodnutej lehote vrátiť, pretože tá sa započítala na províziu, ktorú mal žalovaný dostať za sprostredkovanie kontokorentného úveru v banke v prospech žalobcu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že toto tvrdenie žalovaného nebolo v konaní

vykonaným dokazovaním preukázané. Nepotvrdili to výpovede žalovaným navrhnutých svedkov (Ing. P., Ing. K.) a na tomto závere nič nezmenili ani v odvolacom konaní predložené písomné vyjadrenie Ing. F. M. z 27. 02. 2007. Z tohto vyjadrenia predovšetkým vyplýva, že Ing. K. bol oprávnenou osobou na vyplatenie odmeny za sprostredkovanie, ale v súvislosti s výpoveďou menovaného z neho nemožno vyvodit' tvrdenie žalovaného o tom, že poskytnutá pôžička bola takouto odmenou. Vzhľadom na súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie by podľa názoru odvolacieho súdu záver o opodstatnenosti žaloby nemohla zvrátiť výpoveď posledného z navrhovaných svedkov, Ing. V.. Bolo na žalovanom, ktorý podpísal Zmluvu o finančnej pôžičke a prijal 1 mil. Sk spolu so záväzkom túto sumu aj s príslušenstvom v lehote 5 dní vrátiť, aby si zabezpečil relevantný dôkaz o vysporiadaní tohto záväzku. Žalovaný však dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení v konaní neunesol, a to na rozdiel od žalobcu, ktorý žalobou uplatnený nárok riadne preukázal.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny.

V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. augusta 2009

**JUDr. Zuzana Ď u r i š o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M.